

't Strakske

Jaargang 71 nr. 3
Maart
Academiejaar 2006-2007
Verantwoordelijk uitgever:
Janpieter "Bart" Sollie

Inhoud en kalender

<i>Inhoud en kalender</i>	2
<i>Editoriaalken</i>	3
<i>Woordje van de praeses</i>	4
<i>Zangavond</i>	5
<i>Nacht der wetenschappen</i>	6
<i>Massacantus</i>	9
<i>Brief uit het verre Limburg</i>	10
<i>Sudoku's</i>	15
<i>Sudoku-oplossingen</i>	16
<i>Battle of the scriptors</i>	17
<i>Humor</i>	28
<i>Glijbaantjes</i>	29
<i>WUDjes</i>	30
<i>Galabal</i>	32
<i>Bedankt</i>	35

Multimedia Postorder Lijn
Online Computer Shop
Tel.: 03/326.11.11 Fax:03/326.22.22
Zomerlei 50, 2650 Edegem
info@mpl.be

Gegroet beste lezer.

Wanneer ik aan dit strakske begonnen ben, voelde ik dat een aantal mensen deze keer mijn uitspraken zeer cynisch zullen analyseren. Voor dit Strakske heb ik immers een aantal mensen vriendelijk geïnviteerd om een artikeltje te schrijven waarin ze hun kunnen laten zien. Een aantal onder deze mensen streven de vernietiging van de wereld na. Met dit strakske loop ik dus risico van het slachtoffer te worden van een of andere efficiënte manier om de bevolking te neutraliseren. Ik zou dus wel deel kunnen worden van één van zijn proefprojecten.

Terwijl ik dit schrijf, besef ik dat dit het voorlaatste strakske is van dit academiejaar. Een hoop gemengde gevoelens gaan dus in mij rond: enerzijds ben ik blij dat ik niet meer moet zeuren op het praesidium om alles op tijd binnen te brengen (en soms is dat echt wel nodig), anderzijds ga ik het toch missen, die deadlines

Ik zou jullie dan ook willen aanmoedigen om, eenmaal de campagne voor het volgende praesidium begonnen is, iedereen eens goed op de rooster te leggen en te keuren of hij / zij al dan niet aan uw criteria voldoet.

Als U denkt het zelf beter te kunnen, stem dan de kandidaat weg, en contacteer mijn opvolger om U van de nodige propagana te voorzien. Indien U denkt dat de persoon die een kandidatuur wil invullen wel bekwaam is, zouden zij het zeker op prijs stellen om te weten hoeveel mensen er effectief achter hen staan—ga dus ook stemmen!

Stemmen is altijd fijn ... het geeft de kiezers de indruk dat ze iets te zeggen hebben. De waarheid is helaas anders: het is zeer opvallend dat de campagne vorig jaar miniem was, en de jaren daarvoor veel omvangrijker: niemand wil zijn kandidaturen nog doen. Daarom nodig ik U, als lezer, nu al uit om naar de verkiezingsvergadering te komen op maandag 23 april, en U in te schrijven voor de taak die u wenst te doen. Voor de meeste taken is het niet nodig dat U gedoopt bent bij ons of niet; wanneer U uw job goed doet, zullen er weinig mensen reclameren op U.

Voor de rest wens ik u nog veel paaseieren toe, die de kandidaten voor volgend jaar u ongetwijfeld zullen komen brengen

Bart

Tot u spreekt de Godmother ...

Gegroet beste leden en sympathisanten,

Het eerste Strakske van het tweede semester, ik hoop dat jullie ons nog niet vergeten waren :-)

[nvBart: indien dat zo is, bent u niet naar get galabal geweest, SCHAAM u!]

De Nacht der Wetenschappen en het galabal komen er op het moment van schrijven nog aan, maar wanneer jullie dit lezen zijn deze twee achter de rug. Voor mij en het praesidium staan er op dit moment dus nog enkele zwarte taken te wachten. De relatieve rust waarvan studenten kunnen genieten na de examens (ik zeg relatief, want jullie zouden al lang weer aan het blokken moeten zijn ;-)) is voor praesidiumleden niet weggelegd. Vandaar dat begin het tweede semester er nogal eens wat spanningen durven ontstaan. Ik roep dan ook aan alle leden op om te beseffen dat er in organiseren, boeken verkopen, boeken bestellen, proffen contacteren, examenvragen online zetten, enz. enorm veel tijd en moeite kruipt. Allemaal tijd die jullie, studenten, aan andere, leuke dingen kunnen besteden. Heb dan ook een beetje respect voor jullie medestudenten die tevens praesidiumlid zijn. (We doen alles met heel veel plezier, niet alles is kommer en kwel, integendeel). Vanwaar deze oproep denk je misschien? Wel, ik hoorde van hier en daar wat waaien, en ik wou dit toch even kwijt. ('t Strakske: de ideale uitlaatklep, aarzel dus niet om eens iets publiceerbaar door te sturen naar scriptor@wina.ugent.be, ik weet zeker dat onze scriptor u eeuwig dankbaar zal zijn)*[nvBart: err ... er is niet gezegd dat ik niet mag censureren hé]* Maar goed, genoeg geleuterd nu, tijd voor weer wat lichterige zaken. Februari en maart, dé studentikoze tijd van het jaar is weer aangebroken. Je moet maar eens kijken naar de kalender op de site, of op de site van collegakringen, er gaat geen dag voorbij of er is iets te doen. Ik hoop dat jullie toch allemaal minstens 1 activiteit van WiNA hebben meegemaakt, zo niet, dan moet je er zeker werk van maken. Er is voor elk wat wils!! (ja, zelfs voor de informatici hebben we de ideale activiteit, zie verder in het boekje: Thermilan) Dus ik hoop jullie allemaal nog eens te ontmoeten eer ik de fukkel doorgeef aan mijn opvolg(st)er.

Tot dan!

Jullie eeuwige dienaar (eeuwig als in: tot het einde van het academiejaar :-p)

[nvBart: ik zeg u geen vaarwel, mijn vriend ...]

Dobbie

De zangavond ging door op 22 februari 2007 in de Canard Bizar. Wat is nu een "zangavond"? Een zangavond is een avond waar er cantusliedjes gezongen worden. Het is GEEN cantus zoals sommigen misschien durven denken. De bedoeling van zo'n avond is de mensen bijeen te krijgen die wel eens wat nieuwe liedjes willen aanleren voor op een cantus. Ideale activiteit voor de schachten dus! *[nvBart: hu? Schachten?]*

De avond zelf... Ik kom rond 20u15 aan in de Canard Bizar. Ik zag een pro-senior zitten aan de toog die aan het praten was met een man van rond de 40~50. Ik ging dichterbij kijken en ik zegde inmezelf: ik ken deze persoon van ergens?? Dan viel mijn eurocent: Kurt van Eeghem. Deze persoon had dus onze site bezocht en ging een reportage maken van onze zangavond voor op Radio1. Best wel cool!!

Ik had Björn, een WiNA-lid die toevallig Cantor Cantorum van het Senioren Konvent was vorig jaar, kunnen strikken om af te komen om onze cantor bij te staan. Hij had zijn piano meegebracht met versterker en een heleboel partituren van de meeste liedjes die in de Codex staan. Het was een avond vol ambiance, weer een heel pak liedjes beter leren kennen zodat we ze op de volgende cantus eens kunnen zingen. *[nvBart: We zijn er zelfs mee op de radio geweest. De grappigste opmerking was de motivatie voor de oude roldersklacht: ja nu kunnen we dat eens zingen terwijl we niet zat zijn ...]* Jammer genoeg waren er maar een 3-tal schachten aanwezig. Shame on you schachten!!! :-P

Deze activiteit is zeker voor herhaling VATbaar ;-)

Jullie meester,
polipie

Nacht der wetenschappen

Nacht der Wetenschappen

Het was het einde van de zomervakantie toen ik te horen kreeg dat de Nacht der Wetenschappen in de Vooruit zou doorgaan. Vanaf dat moment heb ik er mijn tanden ingezet en niet meer losgelaten [*nvBart: go see a dentist*].

De vergaderingen begonnen te komen, iedereen bracht zij ideeën naar voor. Kortom, alles begon een beetje op een fuif te lijken. We hadden een zaal, een dj, een lichtfirma, nu nog de bezoekers.

We zetten een grote reclamecampagne op, elke kring deed zijn best om te flyer en affiches overal op alle mogelijke en onmogelijke plaatsen te hangen [*nvBart: onder die van iemand anders bijvoorbeeld*].

En steeds kwam de 21ste februari dichter en dichter. En plots was hij daar. Om 9u gingen alle mogelijk wekkers af, dat was nodig want de dag ervoor had ik van 6u tot 20u op het Aalsters carnaval gestaan met de ziekenwagen. Ik was blijkbaar de laatste die thuis vertrok, dus ik pak mijn huis- en autosleutels, wil de deur sluiten van het huis, druk op het knopje, zie ik dat mijn auto opengaat... Ik was ff vergeten dat je het huis met een gewone sleutel met sluiten in het slot en dat de auto met het knopje opengaat... Uiteindelijk in de auto geraakt en opweg naar de salamander, waar ik met de rest van de groep had afgesproken.

We brachten nog wat kleinigheden in orde, en plots bedacht ik mij iets, wat als die mannen van het licht en geluid niet komen. Maar die angst was en snel voorbij toen we telefoon kregen dat ze al aan de Vooruit stonden en niet binnenkonden, veel vroeger dan voorzien.

Met een 5tal man waren we daar om te helpen met alles op te stellen. Het meest indrukwekkende was toch een grote zwarte koffer (van makkelijk 1.5m op 1.5m op 1.5m), die dan nog eens tonnen woog. Bleek dat daar de gigantische spiegelbal inzit. Na enkele uren van zwoegen en zweten hing alles op zijn plaats en kon de constructie in de hoogte gehesen worden.

Wooouuuuwww, we kijken en zagen dat het goed was.

Alle lichtjes brandde en bewogen, de boxen klonken loei hard, alles was in orde.

Nacht der wetenschappen

19u, tijd voor frieten.

Het moment van de waarheid kwam steeds dichterbij, om 20u alles achter de bar klaarzetten, bekers, frigo's vullen, taps aansluiten, ... [nvBart: praesidium opbellen ...].

22u03, Er stonden blijkbaar al mensen aan de deur en die wa nog niet open, maar met in druk op de knop was dat in orde, het feest kon beginnen en Dj Roel liet er ook geen gras over groeien.

Het vlok stroomde toe, steeds werd de zaal voller en voller en de fuif kwam dichterbij zijn hoogtepunt. Op het laatste moment is nog beslist geweest om enkele Coyotegirls van de Pi-Nuts op het podium te laten dansen, die zorgde ook voor de nodige sfeer[nvBart: + uitzicht].

En daarna het moment waarop de meesten hebben gewacht, Buscemi kwam op!

Hij vloog er direct stevig in met zijn hit Bollywood Swing King! De avond was voor mij geslaagd!

Na 2 uren te hebben kunnen genieten van Buscemi zijn klanken nam Roel het roer terug over.

De avond liep ten einde en de ochtend kwam steeds dichterbij en dichterbij. Tijd om af te sluiten, dat deed Roel ook in stijl met Born Slippy! Er was nog een goeie 80 man in de zaal, die heeft de security dan professioneel buitengewerkt [nvBart:Dit klinkt fout, ik weet het. Ik was mijn roes aan het uitslapen], zodat wij konden beginnen met opkuisen en afbreken.

Het was een super fuif met een super publiek, merci aan de 900 man die gekomen is! En zeker tot volgend jaar!

Greetz

Osmo

Massacantus

waardige winezen, lees nu een woordje rond de massacantus.

De dag was (volgens de WiNA - kalender) 20 december 2006. Daar het al 3-maand geleden is en ik maar flarden niet meer weet zal ik hieronder proberen een reconstructie te doen van wat er (volgens mij:-p) die avond allemaal gebeurd is. Het begon allemaal in een tent op het Sint-pietersplein. Het was rustig, het was nog geen nacht ;-). In de namiddag rond 14u kwam ik daar toe in een ongeveer lege Massacantus tent [*nvBart: nu besef je pas hoe ijverig onze schachtentemmer zich van zijn taak kwijt ...*]. Enkele uren laten kon je al zien dat er die avond iets groots ging gebeuren. Rond 19u15 kwam ik toe met enkele schachten om te maken dat WiNA een goede plaats kon hebben bij het binnenstormen van de zaal. Rond 20u was zo goed als iedereen binnen en werd het Io-vivat gezongen. Ik moet zeggen dat ik na 2j nog altijd kippenvel krijg als dat lied uit volle borst gezongen wordt door 1500 commilitones. Onze vrienden uit Antwerpen (WiNAK) waren ook terug van de partij. Ze hadden zich wel goed voorzien op grenadine om bij hun Rodenbach te doen om het 'drinkbaar' [*nvBart: you love it or you hate it. Als je zat bent lopen beide standpunten nogal eens dooreen ...*] te maken. Wussy's! ***grin***. Puln op commando verdomme! Er was een fanfare aanwezig die de chaos wat probeerde overzichtelijk te houden. Ze hebben dat wel goed gedaan moet ik zeggen.

Ook was er een wedstrijd: Bierkoning van Gent. Elke club/kring stuurde zijn beste 'hijser' in deze strijd. WiNA lag er jammer genoeg uit in de 1ste ronde (poule waar de bierkeizer van dit jaar inzat ;/). Op één of andere manier is Akke (Feest/Cantor aka Fantor aka Fanta ***g***) in de finale geraakt, als schacht van 'Moeder Ledebergse' (een club voor mensen uit Ledeberg :-P). Er bestaat een filmpje ervan op Youtube, voor de mensen die het willen zien, contacteer mij.

Nog een ongelukkig voorval op het einde van die avond, zijnde dat ik inelkaar geklopt ben door een bende Turken (dit zijnde geen racistische opmerking!). Ze vroegen of ik problemen had... Vriendelijke mensen op het eerste zicht. Ik had wel een probleem, namelijk mijn fiets slot open te krijgen. Dat was blijkbaar niet het beste wat je tegen zo'n mensen zegt op dat moment :D . Dit had als gevolg dat de WiNA schachtentemmer stok in dit voorval gesneuveld is. ***zucht*** Geen paniek schachten, er zal wel een nieuwe zijn de volgende cantus ***grijns*** . [*nvBart: en anders kunnen we altijd de schachtentemmer een keer straffen ...*]

Jullie meester,
polipie

Brief uit het verre Limburg ...

[nvBart: Zoals de meesten weten heeft de oorspronkelijke scriptor (TheCat) ons verlaten voor in het verre Limburg iets te gaan doen wat lijkt op studeren. Ik heb van hem wel een mooi afscheidscadeau gekregen, en dat schenk ik nu aan jullie ...]

0. Proloog

Hallo daar. Dit is geen gemakkelijk verhaal om te vertellen, dus zal ik beginnen bij het begin. Ken je dat soort van mensen die heel normaal zijn, tot je ze echt leert kennen? Ze zijn zo speciaal niet, maar best grappig. Het is pas als je meer met hen omgaat dat je begint te merken dat er meer achter hun grapjes zit dan simpel entertainment. Er zitten redenen achter, filosofieën, levensverhalen, soms volledige werelden. Ik heb zo'n wereld bezocht. Ik heb zelfs een rondleiding gekregen.

Velen van jullie zullen dit verhaal als fictie afschilderen. Doe gerust, ik heb er geen problemen mee. Er zijn meer dan genoeg mensen die het niet geloven als ik het vertel. Meestal houden ze me tegen eer ik halverwege ben, ze zeggen dan dat ze genoeg gehoord hebben. Daarom schrijf ik het hier, zodat ik ongestoord mijn verhaal de wereld in kan sturen, vrij voor iedereen om te lezen, hoe ver ze er ook in willen verstrikt raken. Of ze het geloven is iets persoonlijks, er zijn geen bewijzen. Die zullen er nooit zijn. Maar ik geloof het. Ik vraag enkel het verhaal een kans te geven, laat het zich vertellen, vrees het niet. Welnu...

1. Welkom...

“Welkom”, zei een stem boven me. Langzaam hief ik mijn blik op van de grond naar de muren. Ik had geen idee waar ik was. Ik bevond me in een slechtverlichte, donkerbruine ruimte. Er was iets vreemd met de muren in deze kamer. Ze waren krom en gingen naadloos in elkaar en in de vloer over, alsof ze niet gebouwd, maar gegroeid waren. Hoe was ik hier trouwens ooit terecht gekomen? Er was nergens een uitgang te zien. Nog steeds gedesoriënteerd viel mijn blik op de persoon voor me. Het duurde een paar seconden eer zijn gedaante tot mij doordrong. Het was een graatmager, blootsvoets kereltje, gekleed in vuile, gescheurde lompen. Hij zag eruit alsof hij lange tijd in de wildernis had doorgebracht, hij stond vol littekens en versere schrammen, en zijn lang haar verborg zijn gezicht. De hand die hij uitstak was vuil, maar ik nam hem dankbaar aan. In zijn magere armen zat verbazingwekkend veel kracht, want hij trok me recht zonder enige moeite.

Terwijl ik mijn mond opende om te spreken vroeg hij:

“Je vraagt je zeker af waar je bent.”

Ik knikte een beetje onnozel, met mijn mond nog halfopen.

“Dit is de Kennismaking. Hier komen alle buitenstaanders eerst, waar voorzichtig

Brief uit het verre Limburg ...

wordt gekeken wie binnen wil, of de persoon in kwestie een bedreiging kan vormen of niet. Het kan soms een langdurige procedure zijn, we zijn hier nogal voorzichtig omtrent wie we binnen laten en wie niet.”

Hij moet mijn bedenkelijke blik hebben gezien bij het woord ‘procedure’, want hij ging verder:

“Jij mag de beveiligingsprocedures overslaan. We kennen je, je bent geen bedreiging, integendeel. Sommigen van ons hebben het zelfs graag als je in de buurt bent.”

Hij keek een beetje op en ik zag zijn ogen fonkelen in het schemerduister. Ik meende me in te beelden dat hij glimlachte, hoewel het ook een grijns kon zijn geweest. Toen ik een vraag wou stellen was hij me weer voor.

“Ja, je bent hier al eens geweest. Hier en verderop, dieper binnenin. Maar niet op deze manier. Deze manier is nogal... uniek, als ik het zo mag uitdrukken. Geen zorgen, er zal je veel duidelijk worden tijdens de rondleiding. Er zal je ook niets overkomen, zolang je mijn raad opvolgt en geen dwaze dingen doet. Maar laten we niet langer tijd verkwisten, er is veel te zien.”

Hij opende een stuk muur en nodigde me uit om binnen te gaan. Met enige twijfel stapte ik voorwaarts terwijl mijn gids volgde en de deur achter ons sloot.

2. De bibliotheek

Terwijl mijn ogen aan het plotse felle licht begonnen te wennen, verscheen een nog vreemdere plaats. Een gigantische kamer, vol met boekenrekken, met dezelfde soort gekromde muren. Mijn blik volgde een rek helemaal tot boven waar het, meters boven mijn hoofd, stopte onder een groot raam. Het volledige vertrek werd verlicht door vijf vervormde ronde vensters die op –zo leek het toch- willekeurige tussenpozen boven de rekken geplaatst waren. In feite stond alles wel een beetje schots en scheef, hoewel het toch een natuurlijke constructie leek. Ik draaide me om, en stond weer met stomheid geslagen. Mijn gids was veranderd, hij was een stukje kleiner geworden en was nu een beetje kalende. Zijn ogen verschole zich achter een halfrond reflecterend brilletje, waardoor zijn gezicht weer in duisternis verschole lag.

“Wees niet bang,” zei hij vriendelijk, “je zal merken dat hier niet alles is zoals het lijkt, vorm en kleur zijn maar noodzakelijke bijverschijnselen.”

Hij wandelde naar de dichtstbijzijnde rek en haalde een stoffig, oud boek van de onderste plank, met een lelijke, beschimmelde kaft.

“Zoals dit boek, is het niet het uitzicht dat telt, maar de inhoud.”

Hij opende het boek en zocht een pagina die niet dichtgeplakt was van stof en vuil. Na even te bladeren begon hij hartig te lachen.

“Ah, de jeugd, dat is ook alweer een tijdje geleden.”

Gefascineerd keek ik naar hem, terwijl de pagina’s onder zijn vingers voorbij gleden, toen ik iets merkte. Hoe meer in het boek gebladerd werd, hoe soepeler de pagina’s leken de woorden. De inkt werd duidelijker, ezelsoren kwamen steeds minder voor,

schimmelplekken verdwenen en het hele boek begon uiteindelijk zelfs zijn vergeeld aanzicht te verliezen. Toen de gids uiteindelijk het boek dichtklapte leek het er weer in goede staat te zijn, alsof het maar recent was gedrukt. Voorzichtig plaatste hij het terug, draaide zich naar mij en begon weer te spreken.

“Dit is Kennis. Alle boeken die je ziet bevatten de kennis die van het licht komt. Maar kennis is een vergankelijk iets, de boeken moeten onderhouden worden. Daarom ben ik hier.”

Ik was nog steeds onder de indruk van de grootte van de ruimte, en keek rond naar de gigantische rekken, tot ik meer achteraan keek. Daar stonden veel lege rekken, ze waren zelfs talrijker dan de volle. De gids begon weer te spreken.

“De lege rekken achteraan staan voor de kennis die nog verworven moet worden.

Mijn droom is dat deze ruimte ooit tot de nok gevuld zal zijn, hoewel dat onmogelijk is. Deze plaats zal verdwijnen eer hij gevuld kan raken. Maar dat houdt me niet tegen in mijn poging om de muren te bekleden met boeken.”

De gids draaide zich met zijn rug naar me toe en staaarde naar de lege rekken. Het leek me een nutteloze taak om je leven te spenderen aan een enorm werk dat gedoemd is te verdwijnen. Maar mijn gids was mij wederom voor met zijn verhaal.

“Als deze plaats vergaat, gaat niet alles verloren. Dit is maar één van vele opslagplaatsen. Vele dingen kunnen elders ook voortleven, op locaties die beter bestand zijn tegen de tijd.”

De gids draaide zich met een ruk om en zijn brilglazen schitterden in mijn ogen.

“Dat is de kracht van Kennis. Ze is overal, en kan niet zomaar vernietigd worden.

Ergens zal ze blijven bestaan, zich voortbewegend van de ene opslagplaats naar de andere, tot voorbij het einde der tijden.”

De schittering verdween toen hij het hoofd weer lichtjes boog. Hij opende, schijnbaar uit het niets, een nieuwe deur aan zijn rechterkant en wenkte me. Enigszins aarzelend stapte ik erop af. “De reis is nog maar net begonnen.”, fluisterde hij in mijn oor toen ik de lage opening doorging.

3. Denk

Eenmaal in de nieuwe ruimte aangekomen draaide ik me om, in een poging een glimp op te vangen van mijn gids. Na drie keer met mijn ogen te hebben geknipperd besepte ik dat ik gewoon naar de muur staaarde, en dat er niets te zien was. Geen gids, geen deur, niets. Plots hoorde ik iets achter me en draaide me om. Ik zag een kleine lege kamer in de vorm van een ellipsoïde. De muren leken bekleed met helderblauwe tegels van willekeurige vormen, die naadloos in elkaar pastten. In het midden van de kamer meende ik iets te ontwaren dat leek op een bol hete lucht, want het beeld van de tegels zinderde. Geschrokken maakte ik een sprongetje opzij toen opeens iets rakelings langs mijn oor suizde. Ik keek om, maar zag enkel leegte. Plots scheerde weer iets langs mij door, het leek op een soort gefluister.

“Je hoeft niet zo te panikeren”, zei een stem.

Mijn blik speurde rond, in een poging de eigenaar van de stem te vinden.

“Hierzo, in het midden.”

Ik draaide me naar het midden van de kamer, en zag een vage figuur in de wazige bol zweven. Toen drong het tot me door dat het mijn gids was die weer van vorm was veranderd. Hij zat in kleermakerszit, en werd omringd door onzichtbare circulerende dingen, die de lucht rondom hen vervormden, waardoor de duidelijke vorm van de gids aan het oog onttrokken werd. Maar had hij wel een duidelijke vorm deze keer? Veel kans om daarover te denken gaf hij me echter niet, want hij begon weer te vertellen.

“Deze ruimte is de Gedachte. De stemmen die je hoort rondvliegen zijn afzonderlijke gedachten. Ze razen bliksemsnel door deze ruimte, kaatsen heen en terug, vervormen, botsen, mengen, splitsen, ... Het is een grote chaos.”

Hij pauzeerde zijn verhaal en er vlogen nog een paar gedachten rond mijn oren.

Ditmaal kon ik duidelijk fluisterstemmen onderscheiden, maar ik verstond niet wat ze zeiden.

“In het midden tracht ik de gedachten te controleren en te ordenen, een moeizaam proces. Voor elke stem die je onder controle krijgt, slaan er weer twee andere op hol.” Hij grinnikte.

=== And then a miracle happens... ===

[nvBart: authentiek werk van mijn notoire voorganger, volgend strakske komt er mss nog een vervolg ... who knows]

TheCat

Sudoku's

[InvBart: oplossingen staan op de achterkant van deze bladzijde]

Beginner:

8	3	1	6			9	4	2
6		5	2				1	8
		4	8			7	5	6
9	1	2	3			4	6	
3		8		4		1		9
	4	6			2	5	8	3
4	2	7			9	6		
1	8				3	2		4
5	6	3			7	8	9	1

Expert:

	5							
						5		3
	7			3			1	4
2			3		6		4	5
7				5				2
5	8		9		1			7
1	9			6			2	
6		5						
							5	

Sudoku's: de oplossingen

8	3	1	6	7	5	9	4	2
6	7	5	2	9	4	3	1	8
2	9	4	8	3	1	7	5	6
9	1	2	3	5	8	4	6	7
3	5	8	7	4	6	1	2	9
7	4	6	9	1	2	5	8	3
4	2	7	1	8	9	6	3	5
1	8	9	5	6	3	2	7	4
5	6	3	4	2	7	8	9	1

3	5	8	1	4	2	7	6	9
4	2	1	6	9	7	5	8	3
9	7	6	8	3	5	2	1	4
2	1	9	3	7	6	8	4	5
7	6	3	4	5	8	1	9	2
5	8	4	9	2	1	6	3	7
1	9	7	5	6	3	4	2	8
6	3	5	2	8	4	9	7	1
8	4	2	7	1	9	3	5	6

Battle of the scriptors Editie 2007

In de bladzijden die hier volgen hebben een aantal pro-scriptoren geprobeerd uw hedendaagse scriptor te overtreffen inzake schrijfstijl. Of dat moeilijk is of niet laat ik in het midden, maar ik heb toch wat mooie stukjes teruggekregen.

Om de winnaar van al deze stukjes te selecteren hebben we jullie stem nodig: op wina.ugent.be/forum/ is er een subforum 'Toog'. Daar zal u een poll zien over welk stukje het beste is. Neem daar uw keuze.

De opdracht was om een verhaaltje te schrijven waar de volgende woorden in voorkomen: « tett'n », « tuinhuis », « egel », « evil penning », « basketbalschoentje », « stofzuiger », « grasmaaier », « fluffy » en « maw ».

Het antwoorden is anoniem, net zoals de verhaaltjes. U kan dus niet door een of andere sinistrere pro-scriptor verantwoordelijk gesteld worden voor zijn verlies.

Alhoewel het misschien niet de gewoonte is, heb ik, uit eerbied voor mijn voorgangers, besloten GEEN commentaar toe te voegen (dat verbergt ook mijn stuk een beetje)

Alvast veel leesplezier gewenst

De Fabel van de Egel en de Tuinslang

Het gebeurde op een mooie zomermiddag. Zo'n middag waarop je de lucht ziet trillen boven het wegdek en waarop ieder verstandig mens zich, na het eten van een slaatje en het drinken van een versgeperst ananassapje, tracht terug te trekken in het koelste nog beschikbare hoekje van de kelder. Grasperkjes liggen er op zo'n middag roestig en stekelig bij en bloemen doen al lang geen moeite meer om hun kopjes nog recht te houden. Al deze ellende ten spijt en afgezien van de ondragelijke hitte en de jeukende verbrande plekken in nek- en knieholtes, kan een dergelijke middag echter best nog zijn voordelen hebben. Dit is bijvoorbeeld zo'n typische middag waarop de buurman van drie blokken verder zijn verroeste grasmaaier eens tracteert op vijf liter diesel en een ommetje door de tuin. En met een beetje geluk kun je over het tuinmuurtje wel een glimp opvangen van de telt'n van het buurmeisje (om vervolgens hevig blozend duidelijk te maken dat je er jezelf enkel van aan het vergewissen was of de verf van het muurtje nog niet begon te bladeren).

Op een dergelijke middag lag ook het tuintje van Evil Penning er troosteloos en verlaten bij. Evils ouders waren zoals gewoonlijk niet thuis, maar op zakenreis. "Phuh, zakenreis", dacht Evil, terwijl ze haar hangmat op zo'n manier trachtte te schommelen dat haar roodverbrande gezicht in de schaduw, maar haar, naar haar mening onvoldoende gebruide buik, in het zonlicht bleef.

"Die zijn waarschijnlijk weer druk mensen aan het verhandelen. Ik heb vernomen dat deze week de Indiaantjes in reclame staan."

Evil was uiteraard niet vanzelf zo door en door slecht geworden. Moeder en Vader Penning hadden haar van kleinsaf voorgetoond hoe goed slecht wel was. In haar papfles werd steevast een scheutje azijn gedaan ("Wat moeten we dat kind anders te drinken geven? Suiker?") en Barbies werden al preventief tot aan hun knieën geamputeerd ("Laten we niet voldoen aan die artificiële schoonheidsidealen").

Op haar vijfde had Evil al haar eerste teddybeer doodgemarteld en in de lagere school moesten er elke dag enkele klasgenootjes aan geloven. Toen tijdens een partijtje potloodprikken Stientje-van-op-de-eerste-rij haar oog verloor, werd Evil definitief van school gestuurd, nog vooraleer ze erin geslaagd was het bloederige en etterende oogvocht aan de schoolgoudvis te voederen. Het grote voordeel aan deze verwikkeling was dat ze, bij gebrek aan opleiding, ook nooit werd geplaagd door een tweede zit en 's zomers dus uitgebreid in haar hangmat kon liggen.

Pizza Buffet

€ 4,95 *i.p.v.* € 7,50

*Op vertoon van je
WINA-lidkaart
(0607) kan je genie-
ten van deze super
korting!*

Lunchidee!

Battle of the scriptors: 1

"Wanneer zullen ze nu eens beseffen dat ik ook oud genoeg ben om mensen te verhandelen?" vroeg Evil zich mokkend af. "Het heeft me toch al een aardig zakcentje opgebracht toen ik die oude tuinman van de overkant kon verkopen aan de universiteit? Ze gebruiken hem nu nog steeds als conciërge."

"Maw?". Evils kat, Spijker (genoemd naar een ietwat luguber incident net na zijn geboorte) waagde zich, tegen beter weten in, wat dichterbij. In een nog slechter humeur dan gewoonlijk, liet Evil zich uit haar hangmat rollen, stapte hierbij per ongeluk op Spijkers staart, genoot even van het gekrijs van het fluffy beest, en maakte aanstalten om naar binnen te gaan om nog wat vers ananassap.

Op datzelfde ogenblik bewoog er iets achter het tuinhuis. Evil versteende voor een moment. Het zou niet de eerste keer zijn dat een van haar vroegere slachtoffers al zijn moed bijeen had geraapt en haar territorium trachtte binnen te dringen. Meestal geraakten ze echter niet verder dan de haag achter het tuinhuisje, waarin Evil haar verzameling prikkeldraad bewaarde. Ditmaal kwam er echter geen gekerm. Pootje voor pootje kwam een klein diertje van achter het tuinhuisje geschuifeld. Het was een egeltje. Een mooi, schattig egeltje dat schijnbaar zonder enig besef van gevaar het tuintje binnenwandelde. Een tevreden, boosaardige grijns verscheen op Evils gezicht. Ze bekeek de bezoeker met een blik die het midden hield tussen bloeddorst en genot. Een schattig, onschuldig diertje, zomaar binnen handbereik. Evil liet zich op haar knieën zakken, griste de snoeischaar uit het verdorde rozenperkje en kroop op het egeltje toe. Het beestje verroerde geen vin.

"Eigenlijk wel een mooi diertje.", dacht Evil bij zichzelf. "Zo kwetsbaar en zacht, maar naar de buitenwereld altijd stekelig en prikkelbaar."

Een bizar gevoel van twijfel en medelijden bekwam Evil. "Lijk ik misschien op een egeltje?" vroeg ze zich af. "Ben ik misschien ook enkel stekelig voor de buitenwereld? Maar kwetsbaar en lief diep vanbinnen?". Ze keek naar het egeltje, en tot haar verbazing keek het terug, recht in haar ogen.

"Maar je bent nog mooier zonder pootjes!" vermande Evil zich en ze haalde uit met de snoeischaar.

De tuin vervaagde. Oogjes als gloeiende kooltjes lichtten op. Twee vlijmscherpe tandjes schitterden vlakbij en een verblindende regen van stekels leek plots de schroeivende zomerzon volledig op te slokken. Een schreeuw. Toen was het stil.

Het was een hete, broeierige zomermiddag. Evil kwam, pootje voor pootje de tuin binnengeschuifeld. Naast het tuinhuisje bleef ze zitten en met haar kraalooogjes speurde ze het dorre tuintje rond. Een emmer, een snoeischaar, een vergeten basketbalschoentje, ... de hangmat die was opgespannen tussen de boom en de muur van het huis was leeg. Er werd aan de voordeur gemorreld en Evil zag door het raam een wat ouder koppel de keuken binnenwandelen, vergezeld van een tiental Zuid-

Battle of the scriptors: 1

Amerikaans ogende mensen. Plots keek de vrouw naar buiten en begon te gillen. "Een egel, een egel! Pol (want zo noemde mevrouw Penning haar man soms), er zit een egel in de tuin!". Rood van woede en van de hitte, kwam meneer Penning de tuin ingestormd, een stofzuiger in de aanslag. "Daar ga je dan, smerig stuk onkruid!", gromde hij tegen Evil.

Het laatste wat Evil zag was de stofzuigerkop en een lange, donkere tunnel met op het einde een ventilatortje met vlijmscherpe wiekjes. De stofzuiger loeide, kreunde en sputterde, om uiteindelijk met een gorgelend geluid tot stilstand te komen.

Meneer Penning veegde met een tevreden grom de bloedspatjes uit zijn gezicht en wandelde terug naar binnen, om zich verder met zaken bezig te houden.

Het begon al wat af te koelen. Een zacht briesje blies door de tuin. Drie blokken verder klonk het geluid van een dieselmoter die in gang werd getrokken.

De moraal die dit verhaal aan de WINA-kindjes tracht mee te geven:

*Smaakt je konijn naar parelhoen, het blokken kun je morgen doen.
Maar zit er een egel bij de haag, dan blok je nog het best vandaag.*

<http://www.janbrett.com>
<http://www.schoolplaten.com>

Egel Fluffy vs Stekeltje

Egel Fluffy was altijd al eenzaam geweest. Nu zeker doordat hij op Valentijn afgewezen werd door een kantanjebolster. Maar hij heeft leren leven met zijn eenzaamheid in het tuinhuis, enkel het oude versleten basketbalschoentje dat er lag, gaf hem nog een beetje liefde. Hij kon uren praten tegen Adidasje, maar Fluffy voelde nog altijd een enorme leegte in zijn bestaan. Zijn vader, moeder, broertjes en zusjes heeft hij nooit gekend. Hij was de enige die het ongeluk overleefd had. Dat vreselijk ongeluk dat zijn volledige familie vermoord heeft. Fluffy heeft nooit precies geweten wat er die dag precies gebeurd is. De enige die deze vreselijke tragedie gezien had, was Stekeltje, het witte dwergkonijntje van de burens. Het trauma was echter te erg voor Stekeltje, ze heeft nooit kunnen vertellen aan Fluffy wat er die dag gebeurd is. De pijn was gewoon te erg, de beelden van de grasmaaier en de hulpeloze familie egeltjes staan in het geheugen van Stekeltje gebrand voor de rest van haar leven. Totdat Stekeltje garnituur wordt bij de pruimeschotel van grootmoeder Irma, heeft Fluffy nog de kans de waarheid te ontdekken. Hij heeft al geprobeerd Stekeltje voorzichtig te overtuigen hem te vertellen wat er die dag precies gebeurd is. Het mocht niet baten. Zelfs psychologische oorlogsvoering met pruimen telkens grootmoeder op bezoek kwam, bracht niets op, m.a.w. het zag er naar uit dat Fluffy nooit de waarheid zou ontdekken.. tot die ene woensdagnamiddag.. de buurman was zijn auto aan het wassen en had net de stofzuiger aangesloten om de vloermatten te reinigen. Zijn vrouw riep hem naar binnen "Hans, telefoon!" Net op dat moment liep Stekeltje naar buiten, genietend van de stralende zon die zoals steeds minuscule ongein aan 299 792 458 meter per seconde naar de aarde schoot. Fluffy zag zijn kans, besprong Stekeltje en nam haar vast en bedreigde haar met de zuigende stofzuiger - op stand 3. Stekeltje: "Je wil antwoorden?"

Battle of the scriptors: 2

Fluffy: "Ik denk dat ik er recht op heb."

Stekeltje: "Je wilt antwoorden?"

Fluffy: "Ik wil de waarheid!"

Stekeltje: "Je kan de waarheid niet aan!"

Fluffy zette de stofzuiger op stand 4

"Je wil de waarheid niet weten!"

Stand 5, maximum kracht.. Stekeltje zijn oren waren al bijna opgeslokt door de gretige zuigkracht van de helse machine en ze kon het niet meer aan.

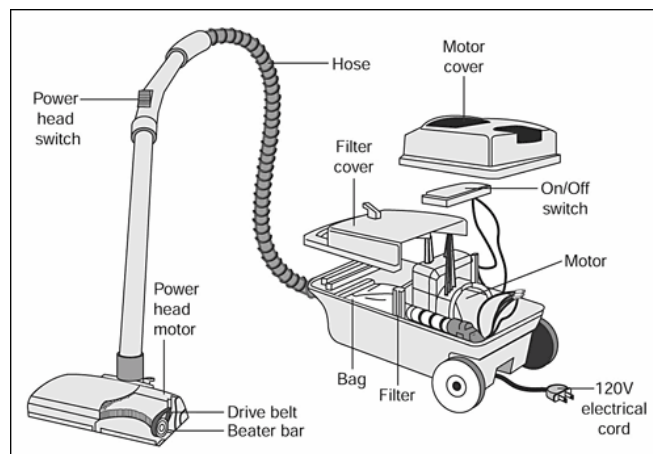
"OK OK !!" schreeuwde ze "Het was de evil penning terwijl hij het gras aan het afrijden was. Hij was zo aan het gluren naar de tett'n van de buurvrouw dan hij niet meer lette op het gras en de egelfamilie niet zag.."

"dus... hij was het die mijn familie vermoord heeft?" stamelde Fluffy...

"Inderdaad..." fluisterde Stekeltje zachtjes terwijl ze stilletjes wegsloep van de stofzuiger..

"Oh wel, stront gebeurt..." zuchtte Fluffy en huppelde naar de dichtsbijzijnde kastanjeboom op weg naar een nieuw liefdesavontuur...

En ze leefden nog lang en gelukkig...

Het Slechte Sprookje

“!Quote 193”

Dobbie is een heel slecht sprookje.

Om te beginnen is de gewoonlyke inleiding: “er was eens heel lang geleden, in een land ver van ons vandaan...” volledig niet van toepassing. Dobbie is zelfs nog geen verleden tijd. Er is dan ook geen zekerheid over de klassieke afloop ‘ze leefden nog lang en gelukkig.’ Dit zijn natuurlijk slechts oppervlakkige details, die de tand des tijds niet zullen overleven, enkele millennia in de toekomst zal Dobbie wel lang geleden lijken. Sommige dingen echter zullen nog steeds contradictorisch blijken. Zo heeft Dobbie in plaats van een resem sprekende dieren een menselijk vriendje dat gaarne “maw” zegt, alsook “maaaaaaaaaaaaaaaaaawwwwwwwwwww” en “kcccchhhhhhhhhhhhhhh”. Deze jongeman/kat, neko Nicky, is allergisch aan knuffels en dus niet de meest fluffy sidekick ooit. Gelaarsd is hij ook al niet, tenzij je basketbalschoentjes en laarsjes dooreen haalt. Het had natuurlijk erger gekund: een gelaarsde kat die zijn ietwat domme eigenaar op slinkse wijze fortuin brengt, is een geniaal plot, doch reeds gebruikt. Het plagiaat is nauwlettend vermeden... of niet? De meest voor de hand liggende tegenspeelster is wel het meisje met de naam ‘Evil Penning’, ook wel bekend onder het pseudoniem ‘Tuinslang’. Het accepteren van een appel van een venijnige quaestor kan wel eens een fatale fout zijn, zeker indien men net ligt te lanterfanteren in een Edense tuin of met zeven biologjes in het bijbehorende tuinhuisje. Niet alleen is hier de mogelijkheid om meerdere patenten te schenden, men mag de egelachtige stekeligheid van een in het nauw gedreven penning niet onderschatten.

Wie zou er Dobbie overigens redden? De meest aangewezen persoon om met magische woorden – naar alle waarschijnlijkheid een combinatie van tett’n oink woot splut – het kwaad af te zweren, zal wel de scriptor wezen. U kent allemaal het archetype van de vriendelijke jongeman met vlotte pen en een hamer om vingerkootjes te verbrijzelen van elk praesidiumlid dat het waagt Zijn Wil te negeren? Een persoon vol van genade.. err.. wraakzucht.. Mocht hij dan al in een uitzonderlijke bui van liefdadigheid overwegen om de giftige appel uit de maag van onze heldin/ slachtoffer te verwijderen, zal dit ofwel met een stofzuiger ofwel met een grasmaaiër gebeuren. Het hangt er een beetje vanaf of hij zijn kiel met gal of met bloedvlekken

Battle of the scriptors: 3

wil versieren.

De dood van Dobbie is overigens voor een emotionele scriptor een ideaal iets om over te schrijven en we wachten al een eindje opdat Bart zijn emo zwart strakske uitbrengt, gedrukt op scheermesjes. Papier snijdt lang niet hard genoeg en een strakske maken kost bloed, zweet en tranen. Het zou alleen maar terecht zijn mocht de lezer dezelfde offers brengen. Of dit nu op vrijwillige basis gebeurt, is geheel irrelevant.

Misschien dat Dobbie dan toch niet zo lang en gelukkig zal leven. Het aantal complotten op haar leven begint proporties aan te nemen waar zelfs de gemiddelde paranoia lijder jaloers op kan worden. The evil penning, the bastard scriptor from hell, ex-medewerker david "we zullen dobbie sparen op een voorwaarde : dat ze haar lul op tafel legt", doodknuffelende Hans en enkele pro scriptoren die ze voor <insert all seeing deity of a religion of your choice and liking> weet welke masochistische reden heeft uitgedaagd.

In afwachting van het dramatische einde van Dobbie, misschien nog een goede raad voor haar: laat je cremeren, je weet nooit wat necro polipie anders zou doen.

Run Dobbie, Run!

Mss wordt Dobbie nog wel een goede slasher-movie

de parabel van het lelijke eendje

Ik heb nooit veel sympathie gehad met mensen. Ze zijn vreemd, net zoals ik.

Om een of andere reden willen wij allemaal meer dan de andere.

meer geld, meer dates, meer zekerheid, meer slaven, meer juwelen, meer basketbalschoentjes, enzovoort

Eenmaal mensen geld beginnen te hebben, dan kunnen ze het ineens niet meer alleen aan: hun interne huishouding wordt een puinhoop. Mensen hebben ook altijd nood aan meer aandacht. Zo ging het ook met mij.

Wie ben ik? een of ander doorsnee ruikeluiskindje dat graag vrienden maakt in alle lagen van de bevolking. arm en rijk, jong en oud, ik kan met allerlei soorten mensen overweg.

Op een zomernamiddag was ik met behulp van de tuinslang onze 8000 vierkante meter grote tuin aan het besproeien.

Dat is iets wat ik graag doe, daar heb ik geen tuinman voor nodig. Wanneer ik mijn materiaal terug in het tuinhuisje plaats, merk ik een bewusteloos iemand op in de hoek van het tuinhuis.

Het is een dame van een kleine 20 jaar, duidelijk uit de hogere lagen van de bevolking. Ze ligt op de grond, wat vrij ongepast is voor mensen van dergelijke stand. ik neem haar dus mee naar binnen.

Terwijl ik de nodige ehbo spullen ga halen om haar bij te brengen, besef ik dat dit een unieke kans is om van mijn vlekkeloze leventje af te stappen. Ze is ongeveer even oud als ik, en is duidelijk diep in nesten. Wat ik me op de hals kan halen weet ik niet, maar het zou in ieder geval spannend worden.

Ik breng haar bij. "Hoe heet je?" vraag ik. ze kijkt me onbegrijpend aan. "Parlez-vous français?" is haar antwoord. Lap, tis weer van da, een vreemdelinge. Affin, in mijn beste Frans probeer ik te weten te komen wat er gebeurd is, en waarom ze in mijn tuinhuis lag bewusteloos te zijn. Met een beetje geduld kom ik te weten dat ze de dochter is van een notoire gangsterbaas uit noord-Italië, fluffy genaamd, en dat ze ruzie heeft met haar vader. klinkt wel tof uiteraard: haar vader wou mijn grond kopen. Als ik haar voorstel om met haar vader te gaan praten, vraagt ze of ze niet gewoon een tijdje hier kan blijven. Ik antwoord dat weglopen geen oplossing is, en dat ik met fluffy zal gaan praten. Ik sta recht om mijn gaste een drankje aan te

Battle of the scriptors: 4

bieden, en merk op dat ze er eigenlijk wel knap uitziet. Ze ziet mij verdoemd kijken, glimlacht en doet haar stijlvolle jas uit. Ze draagt een donkere blouse, ietwat doorschijnend. Een klein ogenblik zijn mijn ogen op haar teth gericht, en verschuiven vervolgens weer naar haar gezicht.. Ze lacht eens lief, en doet teken van voor dat drankje te zorgen. Ik herstel me en loop verder naar de koelkast om iets te drinken te halen. Er zit jammergenoeg enkel champagne in. Geen probleem, antwoordt ze.

Terwijl ik inschenk, vraagt ze aan mij of ik een huisdier heb. Ik laat haar mijn egeltje zien. Het is aan het spelen met een briefje van 500 euro. Ze vraagt mij om het beestje los te laten. Wanneer ik zeg dat het mijn huisdier is en dat ik het niet wil laten gaan, zegt ze dat ze lid is van het ALF, en dat ze geen dieren in een kooi kan zien. 'Ce n' est pas humaine', benadrukt ze. ik laat het beestje los. Ze grijpt het arme dier plotseling uit mijn handen en begint het koortsachtig te onderzoeken. Ik ben in haar val getrapt, zegt ze. Haar vader wil mijn grond hebben, en zal mij aanklagen voor dierenmishandeling door verwaarlozing als ik niet verkoop. Ze houdt het arme dier vlakbij de kater van de bureu, die door de open deur naar binnen is geslopen. « maw! » grinnikt het beest. Ik stel haar voor om de zaak te bekijken, maar ze doet snel haar jas aan en loopt naar buiten, waar ze in een zwarte limousine stapt (met de egel) en uit mijn leven verdwijnt.

ik doe een telefoontje naar mijn evil penning. Die zegt mij dat hij de zaak wel zal afkopen, de rechter is naar het schijnt erg flexibel. Toch blijft er door dat vrouwmens een groot zwart gat in mijn budget over.

Conclusie: laat je hormonen je leven niet vergooien, gebruik de stofzuiger voor het te laat is!

Humor van de bovenste plank

De lerares wetenschappen, van het 6de lager, Juffrouw Parks, vroeg haar klas:

« Welk lichaamsonderdeel wordt tot 10 keer zo groot als het gestimuleerd wordt? »

Niemand antwoordde, tot kleine Marie kwaad rechtstond en zei: « Zo'n vragen mag je als lerares niet stellen aan 6dejaars! Ik ga dat aan mijn ouders vertellen, die zullen dat tegen de directeur vertellen en je wordt ontslagen! »

Met een grimas vol minachting ging ze weer zitten.

Juffrouw Parks negeerde haar en herhaalde de vraag: « Welk lichaamsonderdeel kan tot 10 maal zo groot worden wanneer het gestimuleerd wordt? »

Kleine Mary's mond viel open, en ze begon tegen de mensen rondom haar te fluisteren: kerel, die krijgt echt problemen!

De lerares bleef haar negeren en zei: « niemand? »

Uiteindelijk stond Billy op, keek een beetje zenuwachtig rond en zei:

« Het lichaamsonderdeel dat tot 10 maal zo groot wordt wanneer het gestimuleerd wordt is de pupil van het oog »

« Heel goed Billy », zei juffrouw Parks. Toen draaide ze zich naar kleine Marry en ging verder:

« Voor u, jongedame, heb ik 3 opmerkingen:

1. U bent pervers
2. U heeft uw huiswerk niet gemaakt, en
3. Op een dag zal u zeer, zeer teleurgesteld zijn »

=====

The Pope dies and, naturally, goes to heaven. He's met by thereception committee, and after a whirlwind tour is told that he can enjoy any of the myriad recreations available. He decides that he wants to read all of the ancient original text of the Holy Scriptures, and spends the next eon or so learning the languages. After becoming a linguistic master, he sits down in the library and begins to pore over every version of the Bible, working back from the most recent "Easy Reading" to the original script. All of a sudden there is a scream in the library. The angels come running to him, only to find the Pope huddled in a chair, crying to himself, and muttering, "An 'R'! They left out the 'R'." God takes him aside, offering comfort and asks him what the problem is. After collecting his wits, the Pope sobs again, "It's the letter 'R' ... the word was supposed to be CELEBRATE!"

Glijbaantjes

Prof. Kerre

- Ik heb geen weet van een wiskundige die ooit een adellijke titel gekregen heeft. Daarvoor moet je tegenwoordig in de filmindustrie zitten of naar de maan vliegen, maar pff ... dat is ook zo ver
- Er zijn weinig dames in de les ... (10 min later) blijkbaar weeral één minder, ik zie een lege plaats waar een vrouw zat en ze is jammer genoeg niet naar voor geschoven
- Je kan op verschillende manieren naar die printer wandelen: rechtlijnig (loopt recht naar projector), of, na het galabal bijvoorbeeld, kan het ook zo (loopt waggelend naar de projector)
- De uitgebreide verzameling R overstreept heeft 2 extra elementen, namelijk min oneindig en plus oneindig. We hadden ze ook Jan en Piet kunnen noemen

Prof. Coolsaet

- Als we die methode oproepen geven we 2 parameters mee, dan doet dat vanalles en dan doen wij ook nog een beetje
- Blijkbaar zijn jullie vandaag allemaal aandachtig. Als je nu iets niet verstaat, is het niet jullie schuld, maar mijn schuld, en mag je dat vragen.
- Ik moet eerst nog iets programmeren ... voor ik mijn les begon heb ik per ongeluk alles uitgeveegd

Sjappie:

- kunnen we nie gewoon de wekker zetten voor de pannenkoeken? dan keren ze zichzelf om als die afgaat en komen ze er even later uit"

Mickske:

- Ik heb dus een hele les opgelet en alles genoteerd en ik ben niet in slaap gevallen ... maar de les duurde wel 10 maal zo lang

Propolis:

- Ik hou van de kermis ... daar lopen veel kleine kindjes rond

twEEk:

- Ze proberen hem al jaren in de lucht te krijgen, maar dat is nog nooit gelukt

Wist u dat

- Sommige informatici het moeilijk hebben privé met werk te scheiden?
- Bart na het galabal wakker geworden is met zijn printer in zijn armen?
- Dobbie uitvoerige speeches kan geven?
- Ze dit wel enkel kan als ze zat is?
- De speeches dan wel verschrikkelijk grappig zijn?
- Osmo moeite heeft met AN?
- Hij niet in staat was om Jessies SMS in het AN uit te spreken?
- Er weinig mensen waren op de 12-urenloop?
- Het praesidium allemaal in het comité zat mee te helpen?
- De andere wetenschappen hetzelfde probleem hadden?
- We wel ongeveer op dezelfde plaats als vorig jaar geëindigd zijn?
- De skireis een groot succes was?
- Ik iedereen wil aanmoedigen om volgend jaar mee te gaan?
- Dobbie ervaren heeft dat Ide goed kan lesgeven?
- De WiNA-wintersporters anderzijds ervaren hebben dat dobbie meepakken nog niet zo'n slecht idee is?
- Het voedsel op niet veel trok, en dobbie dus een beetje huisvrouw heeft gespeeld?
- Ze naast talent voor huisvrouw, ook wel talent heeft voor wintersport?
- Bart zoals gewoonlijk halsbrekende toeren heeft uitgehaald op de skireis?
- Hij de borden met « waarschuwing: lawinegevaar » vrolijk negeert?
- Nicky een gebroken rib heeft overgehouden aan achter Bart te snowboarden?
- Hollanders rare mensen zijn?
- Op skireis de apres-ski namelijk georganiseerd werd in een hollandse bar?
- De uitbares daar vinden dat 3 pinten voor 10 euro en 6 pinten voor 20 euro een promotie is?
- Een pint daar 3 euro kostte?
- WiNA onlangs op de radio is geweest?
- De persoon in kwestie het had over onze zangavond?
- Hij wel een week in zijn bed heeft gelegen door een schimmelinfectie?
- Hij vond dat niemand, ook de cantor niet, kon zingen?
- Wij het ons eigenlijk weinig aantrekken?
- De abdij-avond een groot succes was?
- De meeste cultuurbarbaren hun kennis van sabdijbieren is opgefrist?
- Sommigen het de volgende morgen alweer vergeten waren?

Poesjes en katertjes

CANTUS

Prijs € 10

22 Maart 2007

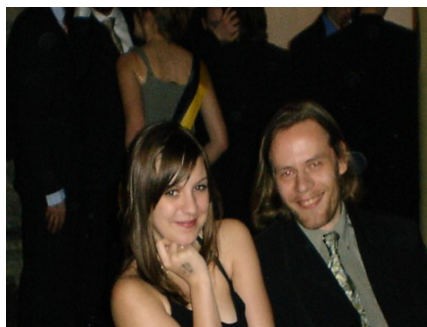
20u30

Canard Bizar

Galabal 2007

Zeven uur 's ochtends en ik lig wakker in mijn bed. Dit gevoel ken ik. Wederom het gevoel van een spannende dag die mij te wachten staat en de kriebels in de buik die daarmee gepaard gaan. Vanavond is het galabal en er moet nog zoveel gebeuren. Alles klaarzetten van licht en geluid, tot de rode loper, kaarsjes, dansvloer, bloemetjes... Alles om van de nu al prachtige crypte van de Sint-Pietersabdij een betoverende zaal te maken geschikt voor dit feestelijke gebeuren. In de namiddag had

ik nog les en hoewel het echt wel interessant was (wat nu ook niet van elke les kan worden gezegd), kon ik mijn aandacht er moeilijk bijhouden. Na de les ben ik dan bij Lotte geweest die mij omgetoverd heeft van een lelijk eendje tot net iets minder lelijke zwaan[nvBart: waar ze dat eerste vandaan gehaald heeft weet ik ook niet]. Met behulp van allerlei cosmetische producten en juwelen kan men echt al wonderen verrichten ;-)[nvBart: huidkanker kweken enzo ...].

We werden opgepikt door een bevallige jonge heer die ons naar de CB voerde waar Maxim (Lotte's date voor die avond) nog in bad zat. Na een tijdje wachten konden we allen samen gaan eten. Het diner was overheerlijk.

Toen we terug aankwamen in de crypte was de pianist al wat aan het oefenen. Zijn magische vingers toverden wonderlijke muziek uit de piano, en de sfeer was meteen gezet voor een gezellig feest. Nieuwelingen maar ook en vooral veel oude bekenden

traden één voor één aan op het bal. Er werd veel gebabbeld, gelachen en er werd lekkere schuimwijn en champagne verorberd[nvBart: dat was natuurlijk niet moeilijk: het was gratis]. Toen was plots de openingsdans aangebroken en Anke en Nicky begaven zich naar de dansvloer om zo ook hun éénjarig samenzijn te bezegelen met een dans. Na deze eerste plaat begaven ook de rest van het praesidium en de

Galabal

andere leden zich naar de dansvloer om een dansje te placceren. Jong en oud gingen uit de bol, en voor dit laatste willen we vooral de mama van Lucas bedanken die met haar jeugdige enthousiasme en het nemen van talloze kiekjes zeker haar steentje heeft bijgedragen tot het maken van de sfeer. Ik denk dat iedereen hem wel goed heeft geamuseerd en ik zou jullie in naam van het galabalcomité allemaal van harte willen bedanken voor jullie komst. Zowel de ouwe zakken als de jonge snaken hebben hun beste beentje voor gezet om er een fijne avond van te maken.

Na een geweldig feest was het voor iedereen tijd om in de CB een lekker ontbijtje te gaan verorberen. Er waren echter nog enkele vergeten zielen voor wie er nog een opkuis stond te wachten. Ik was daar ook ééntje van beste lezertjes. Helaas heb ik toen het niet zo wijze besluit genomen om heel even uit te rusten in één van de zeteltjes en werd een uurtje later gewekt omdat men de zetel waar ik in lag moest verzetten. Ikzelf heb dus niet zo heel erg veel bijgedragen maar zou wel iedereen willen bedanken die dat wel heeft gedaan. Om 8u15 was ik uiteindelijk weer op mijn kot en kon ik bij het geluid van zingende vogeltjes en het gevoel van dageraad op mijn gezicht moe maar tevreden in mijn bedje kruipen[nvBart: op dat moment werd ik terug wakker om de fakkel van CD over te nemen, en in mijn armen lag ... juist ja: de printer!].

Hopelijk tot volgend jaar!

De vice.

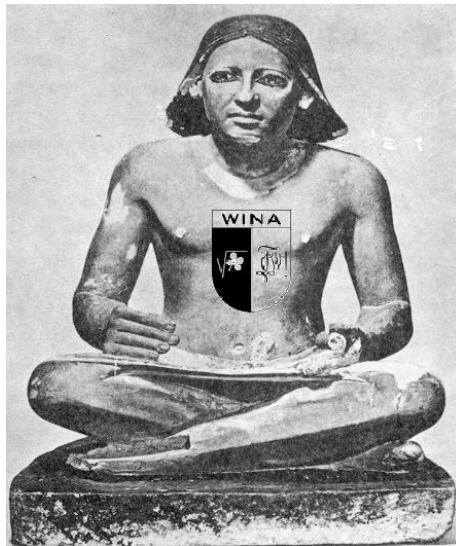
CD

Hall of glory

U weze verheelijkt tot in het einde der tijden:

- Dobbie, voor het op tijd binnenbrengen van het woordje van de praeses
- Polipie, voor minstens even goed op tijd te zijn
- Alle inzenders van 'Battle of the scriptors'. Om het spannend te maken, worden ze niet expliciet vernoemd
- Smosmo voor zijn uitvoerig stuk van de nacht der wetenschappen
- Jan voor zijn brief uit limburg
- Onze sponsers, voor hun vrijgevigheid
- Trijn voor haar grapje
- U, als lezer, om toch maar mijn gezever te lezen

**Boek- en Kantoorhandel
St.-Pietersnieuwstraat 105,
9000 Gent**

Tel: 09/ 235 73 00

Fax: 09/ 235 73 01

acco.gent@acco.be

Openingsuren :

Maandag tot Vrijdag : 9 tot 18 uur

Studenten vinden er zowat alles wat zij
als studiemateriaal kunnen gebruiken

***Alleen het studeren
moet jezelf doen
(wij doen de rest)***

www.kbc.be/jongeren

Studenten zijn 'mensen die studeren'. Dat is nu eenmaal zo, daar kunnen we niets aan doen. Maar we kunnen je studentenleven wel nog een beetje leuker maken dan het al is. **Kom eens praten – dat werkt naar het schijnt – en je zult zien dat onze service en extraatjes niet alleen onklopbaar zijn, maar ook gratis tot je 25ste.**